

РЕШЕНИЕ

№ 8160

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11492** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.46 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. Ба К., гражданин на В., постоянно пребиваващ в Република България чужденец, с ЕГН [ЕГН], срещу Заповед рег.№5364з-2901/14.11.2022г., за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“, издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ на МВР на основание чл.40, ал.2 вр. с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че в оспорената заповед липсват мотиви, от които да се направи извод за съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на ЗЧРБ. Твърди се още, че в заповедта липсват фактически основания и конкретни съображения за необходимостта от налагане на ПAM, че не е спазен принципът за пропорционалност между личен и обществен интерес, че само формално било възпроизведено материалноправното основание на чл.40, ал.2 вр. с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ. В заповедта не били отчетени продължителното пребиваване на лицето в България, семейното му положение, обстоятелството, че отдавна бил загубил културни и социални връзки с държавата си на произход. Излага се и довод за това, че заповедта нарушавала личния и семеен живот - основно право, регламентирано в чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) - в България жалбоподателят живеел и се развивал от 33 години, създал семейство,

родили му се две деца, между тях и него имало силна емоционална връзка, той продължавал да се грижи за тях, раздялата с тях щяла да му се отрази психически. Освен това здравословното му състояние било влошено. Посочването в заповедта, че лицето било осъдено на три години лишаване от свобода от Районния съд в Д. (посочено погрешно - в действителност Л., Полша) не изпълнявало изискването на закона за мотивиране наличието на някоя от предвидените в чл.8, ал.2 от ЕКПЧ предпоставки за ограничаването на личен и семеен живот. Необходима била и действително и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес, осъдителната присъда не представлявала сама по себе си основание за приемане на сериозна заплаха. Претендира разности. В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателят (адв. А.) поддържа същите доводи, и допълва, че напускането на страната на жалбоподателя би променило насила живота му, както и този на децата му.

Ответникът, чрез юрисконсулт Ч., оспорва жалбата като неоснователна и немотивирана. Счита, че същата е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му и при спазване изискванията на материалния и процесуалния закон, както и в съответствие с целта на закона. Съгласно чл.40, ал. 2 от ЗЧРБ отнемането на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налагало при наличие на основанията по чл.10, ал.1, т.19 - подаден сигнал в Ш. информационна система (ШИС) за отказ от влизане. Целта на ПАМ по чл.40, ал. 2 от ЗЧРБ била императивна - да се преустанови възможността чуждият гражданин да извършва правонарушения. Правото на личен и семеен живот не било от категорията на абсолютните права и можело да бъде ограничено на основания, предвидени в закона. Децата на жалбоподателя били пълнолетни, а той самият вече не бил в брак с български гражданин. Видно от съответните справки, лицето често напусकало страната и за продължителен период, упражнявало трудова дейност в друга европейска държава, има незаконен източник на средства, който застрашавал обществената и националната сигурност, за което бил осъден ефективно. Медицинските документи не се отнасяли за продължително болнично лечение, свързано с животозастрашаващи състояния. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и от правна страна следното:

От фактическа страна:

От писмо (лист 24 от делото) рег. № В-15575/19.08.2022г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество (ДМОС) на МВР се установява, че при излизане на Н. Ба К. с полет за Турция, в отдел „СИРЕНЕ“ – ДМОС била получена информация от Бюро СИРЕНЕ – Полша, според която Н. Ба К. бил въведен в ШИС от полските власти. На 29.09.2017г. същият бил осъден на три години лишаване от свобода от Районния съд в LUBLIN, по дело № IVK253/17, по което бил признат за виновен за престъпления, свързани с производството на наркотични вещества (производство на марихуана), извършени в съучастие с организирана група и му била наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на Ш. пространство, валидна до 11.10.2024г. Приложени са справка ШИС за издирвано лице (л.33) и справка за пътуванията на лицето (л.32).

Въз основа на получената информация било изготвено Предложение рег.№

5304p-25105/14.11.2022г. (л.20-23) от служител на Дирекция „Миграция“ на МВР (И.Т.) за издаване на заповед за отнемане на правото на пребиваване на лицето в Република България (с погрешно посочване на съда, издал присъдата – Д., вместо Л.). В него се сочи че нормата на чл.40, ал.2 от ЗЧРБ е императивна, а страната ни е задължена да изпълнява законодателството на Шенген.

В административното производство лицето е било уведомено за започналата процедура по налагане на ПАМ „Отнемане правото на пребиваване“ (съобщение – л.28 и 30 и известие за доставяне – л.31). Н. Ба К. е подал молба (л.34-35) срещу налагането на ПАМ, в която се излагат същите доводи, посочени и в жалбата, описани по-горе. Приложил е към молбата си 2 удостоверения за раждане (л.36 и л.37) и Амбулаторен лист от 25.10.2022г. (л.39).

Административното производство е приключило с оспорената заповед (л.14-16), с която на жалбоподателя Н. Ба К. е наложена посочената ПАМ, поради въведен отказ за влизане на основание чл.24 от Регламент (ЕО) 1987/2006, отменен с Регламент (ЕС) 2018/1861, влязъл в сила на 28.12.2019г./шенгенски идентификационен номер [банкова сметка] на Полша (същият цитиран в справката ШИС на стр.35), и му е определен срок от 30 дни за доброволно напускане на страната. Както и в посоченото по-горе предложение, административният орган е приел, че разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗЧРБ има императивен характер. Обсъдил е изложените възражения в молбата на Н. Ба К., семейните му връзки, представената от него медицинска документация. Приел е, че семейните връзки са с вече пълнолетни деца и бивша съпруга, че медицинската документация не се отнася за такова заболяване, което да налага оставането на страната, че лицето няма трудови доходи на територията на страната, че често напуска страната и че не е от категорията „уязвими лица“ по смисъла на § 1, т.4б от ДР на ЗЧРБ. В заповедта е посочено, че е проведена изискуемата по закон консултационна процедура с държавата членка на ЕС, въвела сигнала.

При тези мотиви органът е издал оспорената заповед.

В хода на съдебното производство от страните не са представени и не са събирани нови доказателства, извън представената административна преписка.

От правна страна:

Видно от отбелязване върху заповедта, лицето е уведомено за нея на 01.12.2022г. Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 14.12.2022г., тоест в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган и в кръга на правомощията на директора на Дирекция „Миграция“ на МВР, съгласно чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, в писмена форма, съдържа всички изискуеми от закона реквизити съгласно чл.59, ал.2 от АПК, включително съдържа фактически и правни основания за издаването, които се подкрепят от доказателствата, приложени по делото.

Обратно на оплакванията в жалбата, в оспорения административен акт са изложени фактически и правни основания за издаването му. Обсъдени са доводите на Н. Ба К. в молбата му до органа в хода на административното производство, както и всяко от

представените от него доказателства в тази връзка (за семейното му положение, за двете му деца в България, за медицинското му състояние, за загубените връзки с родната му страна, с това че не представлява сериозна заплаха, въпреки осъдителната присъда в Полша и т.н.).

В производството по издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК. На основание чл.26 от АПК жалбоподателят е уведомен за започване на производството, имало е възможност, и то ефективно го е сторил, да участва в производство пред органа като е взел становище в цитираната по-горе молба и е представил относими според него доказателства, описани по-горе.

По същество съдът споделя мотивите, изложени от административния орган за налагане на ПАМ, и намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие и с материалния закон и целта му.

За издаването на процесната заповед органът се е позовал на чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ, съгласно която в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 19 може да бъде отнето правото на пребиваване след провеждане на консултации с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане.

Осъществен е фактическия състав за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 40, ал. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ. Налице е предпоставката за чужденеца да е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане. Не е спорно по делото, а и от събраните доказателства в административното производство, е видно, че оспорващият е чужденец и че същият е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане на основание чл. 24 от Регламент (ЕО)1987/2006 - отказ за влизане, с шенгенски идентификационен номер [банкова сметка] на Полша, като на лицето е била наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на Ш. пространство, валидна до 11.10.2024г.

В съответствие с изискването по чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ са проведени консултации между компетентните органи по прилагането на Ш. информационна система – от българска страна Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при Министерство на вътрешните работи, отдел "СИРЕНЕ" и полските власти – обменени са данни, че жалбоподателят е въведен в ШИС от полските власти на основание чл.443,ал.1 от Закона за чужденците и е изискано становище относно отнемането на статута на пребиваване на лицето и уведомяване на държавата, въвела сигнала. Данни за това са посочени в Писмо рег. № 5364р-22507/13.10.2022 г. на зам.директор на Дирекция „Миграция“ МВР (л. 27) и Писмо рег. № В-18927/07.10.2022 г. на Началник Отдел "СИРЕНЕ" ДМОС (стр.26) до Директора на Дирекция „Миграция“. При този обмен на данни е посочена информация за осъждане на жалбоподателя за престъпления, свързани с производство на наркотични вещества, като член на организирана група.

Извън горното, за налагането на ПАМ по чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ се изисква и преценка на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, която задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. По отношение на

жалбоподателя няма висящо производство по ЗУБ, не попада в категорията уязвими лица, както и, че не разполага с такива семейни връзки на територията на Република България, които да засегнат правото му на личен и семеен живот на територията на страната, на основание данните му за разтрогване на брака му с българска гражданка и това, че децата му са пълнолетни. Съдът намира, че при преценката на всички факти и обстоятелства, установени в хода на административното производство, административният орган правилно е претеглил баланса между личните права и законни интереси на адресата на акта и ограничаването на тази лична сфера от една страна и от друга страна - необходимостта от защита на обществения интерес, който брани Регламент (ЕО) 1987/2006.

Действително, жалбоподателят е живял продължително време в България (от 1995г., 27 г., а не посочените от него в жалбата му 33 години). Към настоящия момент обаче той няма семейство в страната в тесен смисъл - според собствените му изявления (в молбата, и в жалбата) бракът му с българска гражданка понастоящем е прекратен, а от описаните по-горе удостоверения за раждане е видно, че децата му (български граждани) са вече съответно на 23 и на 20 години. Няма данни Н. Ба К. да се грижи за тях, особено финансово, както твърди, включително и поради факта, че не е установено той да работи или да има други легални доходи. Не е установено същият да е загубил всякакви връзки с родината си. Твърденията за влошеното му здравословно състояние се основават на един единствен документ - амбулаторен лист (л.39). Същият е изготвен основно на сметата от самото лице анамнеза, без обективни, безспорни изследвания, такива не са и назначени от издалия амбулаторния лист лекар специалист. Предписана е терапия, която обаче е само медикаментозна, поради което може да се осъществява и извън България. Няма данни заболяването да е тежко и животозастрашаващо, нито да ограничава работоспособността на лицето. От съпоставянето на данните (датите) за влизането и излизането от България, съдържащи се в справката за пътуването на лицето (л.32), става ясно, че Н. Ба К. често и продължително (по няколко месеца) е отсъствал от страната. В този смисъл по делото не се установява такива тесни връзка на жалбоподателя с България, от чийто прекъсване ще се засегне съществено и недопустимо правото му на личен и семеен живот.

От друга страна, основанието на сигнала за отказ за влизане, подаден в ШИС, е наличието на влязла в сила осъдителна присъда на Н. Ба К. за извършени престъпления, свързани с производството на наркотични вещества, извършени в съучастие с организирана група, за което той е бил осъден на 3 години лишаване от свобода. Същата е дала основание на полските власти да въведат сигнал по чл.24, ал.2 от Регламент (ЕО) 1987/2006, в отговор на което е задължението за българската държава по чл.25, параграф 2 от Регламент (ЕО) 1987/2006. Съобразяването с наложената забрана за влизане от друга държава членка, касае обществения ред и сигурност в рамките на ЕС.

Не се споделя от съда оплакването, че в случая административният орган не е мотивирал спазването на принципа за пропорционалност спрямо целени резултат с приложената ПАМ и зачитането на семейния живот на жалбоподателя. Във връзка с предвиденото в член 8 от ЕКПЧ право на зачитане на семейния живот, Европейският съд по правата на човека приема, че: Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен

живот(Решение от 28 ноември 1996 г., по дело А. срещу Н., § 71.). ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажименти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (ЕСПЧ, Решение по дело Gul срещу Швейцария от 19 февруари 1996 г., § 38; Решение по дело А. с/у Н., посочено по-горе, § 67 и Решение по дело В. срещу А. от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика). Според ЕСПЧ приетото от дадена държава решение в областта на имиграционната политика е в състояние да засегне правото на зачитане на семейния живот (ЕСПЧ, Решение по дело В. срещу Швейцария от 2 август 2001 г. (§ 39 и цитираната съдебна практика), както и решение по дело В. срещу А., посочено по-горе, § 78 и цитираната съдебна практика). ЕСПЧ изисква решението да е прието в съответствие с определените в член 8, параграф 2 от Конвенцията изисквания, като в рамките на анализа във всеки конкретен случай проверява дали в действителност това решение е „в съответствие със закона“, преследва законна цел, като например опазването на обществения ред, дали е „необходимо в едно демократично общество“ и дали издържа проверката за пропорционалност. Решаващо за преценката е дали във всеки отделен случай се постига справедлив баланс между общия интерес и интересите на засегнатите от решението лица. В случая органът е направил преценката си и я е мотивирал.

Що се касае до възражението в жалбата, че посочването в заповедта, че жалбоподателят е бил осъден на 3 години лишаване от свобода от Районния съд в Д., не изпълнява изискването в закона за мотивиране на наличието на някоя от предвидените предпоставки в чл.8, ал.2 от ЕКПЧ за допустимо засягане на правото на личен и семеен живот от ПАМ, следва да се има предвид, че българската държава няма право да преценява, по аргумент от чл.24, параграф 1 от Регламент (ЕО) 1987/2006 самото основание на сигнала – заплахата за обществения ред или обществената сигурност от присъствието на въпросния гражданин на трета страна на територията на държава-членка (това е решение на полските власти), след въвеждане българската държава има задължение по чл.25, параграф 2 от Регламент (ЕО) 1987/2006 да започне консултации с издаващата държава, като целта на консултациите е да бъде взето незабавно решение за мерките, които трябва да бъдат предприети. Мярката, която трябва да бъде предприета по националното право се съдържа изрично в чл. 40, ал.2 вр. чл.10, ал.1, т.19 ЗЧРБ. По този начин се изпълнява целта на чл.25, параграф 2 от Регламент (ЕО) 1987/2006 и Решение (ЕС) № 2018/934 на Съвета, по силата на което тази разпоредба е задължителна за България.

Както се посочи, прилагането на процесната ПАМ не е подчинена само на условието за въведен сигнал в ШИС от държава членка и консултации. ПАМ се прилага при съобразяване на личното положение на гражданина на трета страна по реда на чл.44, ал.2 ЗЧРБ с оглед спазването на принципа за

пропорционалност при засягането на основните права. В случая органът е направил преценката си и е мотивирал налагането на ПАМ. След анализ органът е приел, че в конкретния случай не са налице изключващите прилагането на процесната ПАМ основания по чл.44, ал.2 ЗЧРБ, както и, че с прилагането ѝ ще се постигне преследваната цел, като опазването на обществения ред и сигурност на ЕС са с приоритет пред засягането на личния и семейния живот на лицето, като е отчетено, че към настоящия момент лицето няма сключен граждански брак, родител е на български, но вече пълнолетни граждани, напускало е страната за продължителен период от време, упражнявало е трудова дейност в друга европейска държава, която дейност е незаконен източник на средства, застрашава обществената и национална сигурност, за което е осъждан ефективно, а не е доказано такова влошено здравословно състояние, което да е пречка да изпълнява ежедневните си задължения.

С оглед всичко изложено по-горе, съдът намира, че оспореният административен акт е законосъобразен, жалбата срещу него е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, на ответника по жалбата следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи в размер на 100 лв. на основание чл.24 от Наредбата за правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Ба К., гражданин на В., постоянно пребиваващ в Република България чужденец, ЕГН [ЕГН], срещу Заповед рег.№5364з-2901/14.11.2022г., за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“, издадена от директора на Дирекция „Миграция“ на МВР на основание чл.40, ал.2 вр. с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Н. Ба К., гражданин на В., постоянно пребиваващ в Република България чужденец, с ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Миграция“ на МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: